ZOZAN FANDT TRYGHED OG HÅB FOR EN BEDRE FREMTID PÅ BORGMESTERBAKKEN

13-årige Zozan kigger på billederne af opholdsstedet, Borgmesterbakken, hvor hun lige har fået at vide, at hun skal flytte hen. Hun er rasende! Det ligner et fængsel, synes hun. Sådan et sted hvor de ikke kan lide mennesker. Sådan et sted hvor alle sidder bøjet over hver sin tallerken og indtager sit måltid i tavshed, indtil man igen bliver vist hen på sit værelse.

Rikke Adolf, Kommunikation
Borgmesterbakken

Selvom det kun er tre år siden, er der langt imellem den pige, der råbte og skreg, at hun nægtede at pakke endnu en gang for at blive rykket op med rode, og den pige der nu sidder overfor mig i et lokale på Borgmesterbakken.

Zozans mørkebrune øjne er fulde af liv, og hun virker til at hvile mere i sig selv end de fleste andre danske piger på hendes alder. Zozan er oprindeligt fra Syrien og måtte først flygte til Tyrkiet sammen med sin familie, hvor hun boede et år i flygtningelejr. Siden rejste hun uledsaget videre til Danmark med båd. ”På flugten til Danmark lavede jeg ikke ret meget andet end at stå og se udover, hvad der syntes som et endeløst hav. Jeg følte mig meget alene.” Det er tydeligt, at Zozan stadigt mærker tristheden, når hun tænker på rejsen til Danmark.

”Den forfærdelige forestilling jeg havde om Borgmesterbakken ændrede sig på et splitsekund, da jeg første gang mødte Helle, som kom for at hente mig.” Zozan kan ikke lade være med at grine, når hun fortæller, at hun først troede, at Helle med sine blå øjne og lyse hår var Araber. ”Da jeg fik øje på Helle, sendte hun mig et stort smil og sagde “Kifik”, som betyder ”Hvordan har du det?” på arabisk. Jeg blev virkelig glad og lettet. Hele vejen til Borgmesterbakken snakkede vi om alt muligt.

Med os i bilen var en dreng, som også var fra Syrien og som kendte den flygtningelejr, hvor jeg selv havde boet i Tyrkiet. Det var en, vi hentede på vejen, og som også skulle flytte på Borgmesterbakken samme dag. På en måde var det ligesom at komme hjem til et lille stykke af Syrien igen.”

Jeg troede, at de måtte være enten gale eller fulde, da jeg så hele Borgmesterbakken danse rundt om juletræet

”Det var noget af et kulturchok, da jeg oplevede min første juleaften. Jeg troede, at de måtte være enten gale eller fulde, da jeg så hele Borgmesterbakken danse rundt om juletræet. Jeg flygtede op på mit værelse, og da jeg endeligt vågede mig ned igen, dansede de stadigvæk! Da de så forklarede mig, at det var en tradition i Danmark at danse om juletræ, blev jeg mere rolig. Jeg kan huske, at jeg fik et glattejern og en sovepose i julegave, som jeg blev virkelig glad for.”

“Jeg troede, at de måtte være enten gale eller fulde, da jeg så hele Borgmesterbakken danse rundt om juletræet”. I 2016 lykkedes det i sidste øjeblik at opnå familiesammenføring. Det offentlige havde fastsat en tidsfrist, som var tæt på at udløbe, fordi de tyrkiske myndigheder ikke ville lade familien forlade landet. I dag bor Zozan sammen med sin familie i Horsens.

Jeg elsker, at være på Borgmester-bakken og kommer stadig tit forbi

Zozan afbryder sin fortælling og spørger, om jeg ved, om det kan lade sig gøre at bo på Bormesterbakken, efter man er fyldt 18. Det kunne hun nemlig godt tænke sig til den tid. Jeg må skuffe hende og sige, at det kan man desværre ikke.

"I dag bor jeg sammen med min familie" Zozan fortsætter. "Jeg elsker at være på Bormesterbakken og kommer stadig tit forbi. Det føles som mit andet hjem, og jeg bliver altid mødt med smil og kram. De spørger mig, hvordan det går, og hvordan jeg har det. Jeg føler virkelig, at jeg betyder noget for dem."

I dag bor jeg sammen med min familie

Jeg spørger Zozan, hvad hun ville sige til et barn, som skal flytte på Borgmesterbakken. Zozan tænker sig om et øjeblik, før hun svarer. "Hvis jeg skulle give et godt råd videre, ville jeg sige, at de skal snakke med de voksne om, hvordan de har det. De lytter altid til én, når man har noget på hjertet, og man kan snakke med dem om alt. Hvis man bare holder tingene indeni sig selv, kan de jo ikke hjælpe én. Hvis man er ked af det, trøster de én, og jeg har det altid bedre bagefter. Sådan er det stadigvæk."

"De lytter altid til én, når man har noget på hjertet, og man kan snakke med dem om alt"

Det har været tankevækkende at tale med Zozan. I hendes korte liv har hun allerede oplevet mere end jeg nogensinde kommer til, og jeg er fuld af beundring over, hvor stærk hun er på trods af alt det, hun har været igennem.

Inden Zozan igen forlader Borgmesterbakken, går hun ind til de voksne for at få en snak med dem. Lidt efter kommer Helle, som i sin tid hentede Zozan til Borgmesterbakken hen til hende. Hun siger til Zozan, at der er en pige, hun gerne vil have, at Zozan skal møde. Det er en lille arabisk pige, som lige er flyttet ind. Helle siger, at hun er sikker på, at det vil være rart for pigen at tale med én, som selv har boet på Borgmesterbakken og kan sætte sig ind i, hvordan hun har det.

Jeg smiler til Zoan og siger, at nu har hun chancen for at videregive sit råd til en, som har brug for det. Zozan følges med Helle hen til værelset, hvor pigen

De lytter altid til én, når man har noget på hjertet, og man kan snakke med dem om alt

sidder, og det sidste jeg hører, inden jeg går ud ad Borgmesterbakkens hoveddør, er det samme ord, som Zozan i sin tid blev mødt med af Helle: "Kifik!"